

РЕШЕНИЕ

№ 7493

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 24.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7068** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 171, т. 5, б. „б)“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвп/.

Образувано е по жалба на Ж. С. Й., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. Д. М. Д. - член на САК, срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ на дирекция „У.“ – [община] от 02.07.2020 г.

С жалбата се твърди, че наложената на жалбоподателя ПАМ е незаконосъобразна и се иска нейната отмяна.

В съдебна заседание жалбоподателят Ж. С. Й. - редовно призован, явява се лично. Жалбоподателят поддържа жалбата и претендира разноси по делото.

Ответникът Дирекция „У.“ – [община], редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура - редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената ПАМ. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК – изразено с действие волеизявление на орган,

овластен със закон за това. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима, но разгледано по същество е неоснователна.

На 02.07.2020 г. в 14:25 часа в [населено място] Ж. Г. на длъжност инспектор в Дирекция „У.“ при [община], изпълнявайки служебните си задължения, в присъствието на двама свидетели, а именно – К. И. на длъжност шофьор в ОП „Транспорт“ при [община] и Г. К. на длъжност оператор в ОП „Транспорт“ при [община], извършва проверка на [улица], като установява, че пътно превозно средство /ППС/ с регистрационен [рег.номер на МПС] , марка „Мерцедес“, собственост на жалбоподателя – както става ясно от представените писмени доказателства, е паркирано непосредствено преди пешеходна пътека. При констатиране на нарушението, видно от протокола, водачът не е присъствал. Направени са 10 /десет/ броя снимки към протокола, а последният е съставен в 14:30 ч. и е подписан от съставителя Д. Ж. Г. и двамата свидетели, индивидуализирани по-горе.

След съставяне на протокола процесното ППС е преместено без знанието на неговия собственик на наказателен паркинг, находящ се в [населено място], [улица], зад Д. 2.

Въз основа на цитирания протокол е съставен и акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 0094468, с който на жалбоподателят е вменено нарушение на разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Жалбоподателят е заплатил сума в размер на 55.20 лева /петдесет и пет лева и двадесет стотинки/ за разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи.

При така установената фактическа обстановка съдът съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК намира от правна страна, че оспореният акт е издаден от административен орган в кръга на неговата компетентност, очертана от разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от ЗДвП, който предвижда, че определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. В конкретния случай Д. Ж. Г. е длъжностно лице, което е компетентно да прилага ПАМ по реда на ЗДвП на основание Заповед № 1919/16.07.18 г. на кмета на [община] – Д. Н..

Относно изискването за форма, в това число и реквизити на оспорваната ПАМ следва да се отбележи, че за ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б)“ от ЗДвП не се изисква писмена форма по аргумент за противното от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Тя може да е устна или изразена чрез действие в съответствие с чл. 59, ал. 3 от АПК. В този смисъл наведените в жалбата твърдения на жалбоподателя, че липсва сериен номер на протокола, че липсва описание на наложената ПАМ, както и нейното основание в ЗДвП, съдът намира за неоснователни.

Във връзка с горното съдът намира, че след като няма изискване за писмена форма, няма и изискване за мотивиране на мярката. Ето защо не е налице нарушение, изразяващо се в дописване на мотивите на акта от страна на административния орган,

съставил АУАН с № 0094468, както твърди жалбоподателя.

При осъществяването и прилагането на оспорваната ПАМ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Доколкото принудителните административни мерки от този вид се издават в устна форма, за доказване на законосъобразността им са допустими всички доказателствени средства, включително снимков материал, какъвто е приложен към преписката.

Разпореждането е извършено в съответствие с материалния закон. Хипотезите на цитираната разпоредба на чл. 171, т. 5, б. "б)" от ЗДвП, приложима като материално правно основание за налагане на конкретната ПАМ, са три: когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство; когато създава опасност и когато прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

Разпоредбата е императивна и при наличие на визираните предпоставки в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административното нарушение. Не съществува правна възможност за административният орган да извърши във всеки конкретен случай, с оглед на конкретните обстоятелства преценка за налагането или не принудителната административна мярка.

Предвид разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК в тежест на ответника като издател на акта е възложено да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Затова и негово е задължението да установи, че оспорената принудителна мярка, наложена с конклюдентните действия по преместването на автомобила, е в съответствие със законовите изисквания.

От снимките, приложени по делото /стр. 13 – 15/ ясно се вижда, че автомобилът е паркиран на място, където е забранено паркирането по смисъла на чл. 98, ал. 1, т. 5 от ЗДвП – на пешеходни или велосипедни пътеки и на разстояние, по-малко от 5 метра преди тях.

Във връзка с представената снимка от страна на жалбоподателя съдът намира, че тя не следва да се кредитира като доказателство, установяващо по безспорен начин, че на [улица] няма пешеходна пътека. Представената снимка не дава пълна яснота относно цялостната пътна обстановка на посочената улица, както и не става ясно къде точно е бил паркиран автомобилът на жалбоподателя, след като той твърди, че пешеходна пътека не е имало, а видно от представения снимков материал от административния орган – пешеходна пътека има и в непосредствена близост се намира именно ППС собственост на жалбоподателя.

В случая безспорно се доказва, че към момента на прилагане на ПАМ автомобилът собственост на жалбоподателя е бил паркиран в непосредствена близост до пешеходна пътека. Съгласно нормата на чл. 171, т. 5, б. "б)" от ЗДвП, на чието основание е разпоредено репатриране на процесния автомобил, се прилага принудителна административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач,

когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Съгласно нормата на чл. 98, ал. 1, т. 5 от ЗДвП забранено е паркирането на пешеходни или велосипедни пътеки и на разстояние, по-малко от 5 метра преди тях. Нарушаването на цитираната разпоредба е достатъчно основание за прилагане на оспорената ПАМ.

На последно място, но не и по важност, съдът намира, че атакуваната мярка е издадена в съответствие с целта на закона, а именно осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната ПАМ е формално и материално законосъобразна, издаването ѝ съответства на целта на закона - за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, както и не засяга адресата в по-голяма степен от необходимото за целта ѝ. Поради това подадената жалба срещу нея е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът :

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. С. Й., ЕГН: [ЕГН] срещу принудителна административна мярка /ПАМ/ - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик, приложена на 02.07.2020 г., с протокол, съставен от служител на Дирекция „У.“ – [община], като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: